

Ali ti tudi tako?

Don Bosco, ki je bil lani (1934) prištet med svetnike, je bil nekoč kot majhen deček po nesreči razbil vrč za olje. Takole je bilo: Mati je šla po opravkih, Janezek je moral pa doma ostati. Pa je prišlo, da bi moral neko reč z omare vzeti. Ker je bil premajhen, pristavi stoliček. Nesreča pa nikoli ne počiva — pravijo. Tako je bilo tudi tu. Po neprevidnosti se je doteknil vrča za olje. Kar naenkrat je bil na tleh ves razbit, olje pa razlito. Ves preplašen hoče svojo nerodnost in nesrečo prikriti. Črepinje pomete,

ali olje je pustilo sledi. Nič ne bo, si je mislil. Kaj narediti? Najbolje bo, resnico povedati in nevoljo matere potolažiti. Gre do bližnjega grma, ureže šibo in jo kar moči lepo omaji.

Ko se je imela mati vrniti, ji gre naproti in dostojno pozdravi in pravi: »Glejte, mama, to lepo šibo!«

»Kaj pa pomeni? Si pa najbrž kaj nerodnega užagal!«

»To pot pa res zaslužim kazen.«

»No, kaj se je zgodilo?«

»Po nerodnosti sem vrč razbil.« Ko je vse razložil, je pristavil: »Vem, da me čaka strahovanje, zato sem pa šibo kar s seboj prinesel.« Pomolil jo je materi nekako plaho, vendar pa s tihim pričakovanjem, da morda ne bo hudo.

Pa je res ugenil. Mati Marjeta je ogledovala šibo, pa se je končno le dobrosrčno nasmehnila, ko je spo-

znala dečkovo previdnost. Rekla je: »Nesreča mi ni ljuba, toda ker si sam priznal, naj bo odpuščeno. V bodoče pa bodi bolj previden!«

Ščinkavčevo gnezdo.

»Oj, oj!« je tožila kar najbolj milo mamica ščinklja in obupno prhutala s krili. »Prosim, poslušajte me vsi, odgovorite mi, prosim! Kdo mi je ukradel lepo gnezdece in štiri jajčeca, ki sem jih imela tu v grmu skrita?«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je grulila plaha grlica na cvetoči črešnji. »Veruj mi, draga sestra! Smiliš se mi, ker sama dobro vem, kako ljubimo jajčeca in svoj zarod. O, ne, ne! Rajši bi umrla, ti rečem, kot da bi si s takim hudodelstvom otežila srce!«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je tužno meketala lepa ovčica v bližnjem plotu. »Vsi vedo, da nikdar nisem napravila nikomur zla in krivice,« je pristavila. »Spomnim se celo, da sem dala nekateri kosmiček volne za mehko in toplo ležišče ptičkov.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je glasno kraknil star krokar skoro užaljen. »Kaj misliš od mene, draga ščinklja? Ne vem, kako so me mogli obrekovati tako nesramno zlobni jeziki. Nihče mi ne more očitati, da sem šel po ptičjih gnezdihi! O, ne! Vedi pa, če bi poznal lopova, ki je to storil, bi ga neusmiljeno kaznoval s svojim jeklenim kljunom.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je zakokala putka v bližnjem jarku, kjer je brskala svojim piščancem. »Ugrabiti mamici najdražje, to je nesramnost! Ej, me mamice imamo prerade svojo zalego! Zato, draga moja, ti izrekam iskreno sožalje!«

»Sramota! Sramota!« je žvižgal poskočni kos in širil zlati kljun: »Pravijo, da se jaz samo zabavam s petjem in da se norčujem iz bližnjega. Ni res; veruj mi! To je golo obrekovanje. Imam dobro srce in zato grem koj iskat krivca, tatu, morilca!« Komaj je to spregovoril, je že val močnega vetra zašuštel tole novico:

»Pred par trenutki sem videl za neko vaško hišo dečka, ki je imel majhno gnezdece. Toda, ker sem v naglici brzel, nisem mogel opaziti jajčec. Slišal pa sem